

ŽÍT MŮŽEME, PLOUT MUSÍME

Lékař-radiolog, nejmladší československý námořní jachtař, profesionální potápěč, lyžař a ladič lyží... Snad každý z těchto příběhů by mnohým vystačil na celý život. V životě Oldy Vondráška to však byly jen různě dlouhé kapitoly. Nahlédněte do života jednoho ze zajímavých lidí, které potkáváte u nás na Sedmičce.

Kde hledat kořeny vašeho spleťtého života?
Myslím, že na počátku stála moje chorvatská babička a to, že jsem mohl od dětství trávit mnoho týdnů u moře. Byly to šťastné okamžiky dětství, ty dny strávené na dalmatských plážích, kde ještě nebyli žádní turisté. A každá cesta parníkem z Rijeki ve společnosti ostrovanů, jejich nákladu, živých oslů a slepic byla sama o sobě dobrodružstvím. Bylo to předtím, nežli byla postavena jadranská magistrála. Máma mě pouštěla na moře s rybáři, kteří měli jen vesla a plachty a v lodi kousek chleba a lahev s vodou. A já jsem to všechno nasával jako houba. Moře se mi stalo celoživotní láskou a vášní.

Co bylo ale doma v Praze? Přišla 70. a 80. léta a to nebyla právě procházka růžovým sadem.
Nerad na to vzpomínám. Byla to hnusná doba, která ničila životy slušných lidí. Táta byl velmi vzdělaný člověk. Nikdy ale nevstoupil do partaje, a tak jsem měl o problémy postaráno hned po devítiletce. Byl jsem enfant terrible školy, ale díky prospěchu a ocenění ve fyzikální olympiádě jsem se nakonec přece dostal na střední školu. Později a s mnoha komplikacemi i na vytouženou medicínu. Chtěl jsem být operátorem, ale to se mi nikdy nespínilo. Po skončení čtvrtého ročníku jsem musel z politických důvodů přerušit studium.

A co jste dělal? Moc možností asi na výběr nebylo.
K velkému zděšení rodičů jsem vyklidil obývák ve 4. patře vinohradského činžáku a začal ze skromných úspor stavět svoji první loď. Poté, co jsem k velkému překvapení širokého okolí spustil podstatně větší loď z okna do ulice, začala teprve opravdová anabáze.

Přes mnohé překážky jsem nakonec našel zázemí v kladenské Poldovce. Pro mne byl rok strávený v hutích mezi kováky skutečnou univerzitou života. Postupně jsem si tu získal přátele, a tak bych tuhle část života za nic nevyměnil. Nakonec jsem se dostal i s lodí na moře a podnikl dvouměsíční sólo plavbu. To byla zkušenost, která změnila moje chápání světa. Ve svých 22 letech jsem byl nejmladším námořním jachtařem v socialistickém táboře!

Pak jste se tedy vrátil zpět na medicínu?
Ne hned. Chtěl jsem znovu na moře. Dozvěděl jsem se o závodě malých jachet přes Atlantik o Mini Transatu. Napsal jsem do Anglie organizátorovi, Bobu Salmonovi, a přidal i pár fotografií ze stavby lodě. Zakrátko přišla odpověď, že byl počet účastníků omezen číslem 50, ale že pro mě otevřou 51. místo v závodě. Nikdy se mi už nedostalo větší pocty! Pak ale zapracovala česká závist a já musel zůstat doma. Psal se rok 1977. Trvalo neuvěřitelných 29 let, nežli se to podařilo jinému Čechovi. Mezitím jsem dostudoval, odatestoval z radiologie a pracoval jako lékař sedm let. Já však víc miloval moře a hory. Před revolucí v 88. roce jsem využil novely zákona a začal podnikat ve stavbě lodí. Záhy se otevřely hranice a já dostal šanci využít své znalosti chorvatštiny v cestovním ruchu. Brzy jsem vydělával mnohanásobky svého ročního lékařského platu. Někdy v té době jsem si vzpomněl na zálibu svého dětství – na potápění a rozhodl jsem se, že se k němu po letech vrátím.

Potápění má svá rizika. Vy sám jste měl při záchraně dvou lidských životů namále, kde byla chyba?
Pořádali jsme kurz druhého stupně, kde už jsou ponory do 40 metrů. Jeden mladík pod vodou omdlel, vynesl jsem ho. Probral

se a přežil. Já se však příliš rozdýchal a to byla chyba. Na hladině jsem ztratil vědomí a moje srdce se zastavilo. Přežil jsem díky účinné první pomoci, kterou mi poskytla přítelkyně Eva. Po roce se stejná situace zopakovala s tím rozdílem, že k zástavě došlo až chvíli po vynoření. Pobyl jsem v barokomoře a verdikt zněl jasně – už nikdy pod vodu. Nemohl jsem se s tím vyrovnat, bylo to těžké a potápění nám moc schází, ale život jde dál. Pak přišlo pozvání na hory a nový zájem o lyžování.

Nemyslíte, že moře a hory jsou dva naprosto odlišné světy?
Jen na první pohled, mají také mnoho společného, jde o způsob života. Lyžování nás opravdu chytlo a my začali hledat tu nejlepší výstroj. Brzy se ukázalo, že najít v záplavě komerce opravdu špičkové lyže bude problém. Proto jsme začali takové lyže sami dovážet. Objevili jsme skutečnou kvalitu a tu se snažíme odpovídajícím způsobem nabízet v naší prodejně v Praze 7 již 6 let. Náš obchod připomíná horskou chalupu a samozřejmě je káva nebo sklenka vína. Kromě toho, že vybereme pro zákazníka ty nejhodnější lyže, dokážeme je i individuálně doladit.

Hodně jste si toho vyzkoušel, jaký je váš pohled na vaši současnou práci?
Dělám, co mě baví, a jsem v kontaktu se zajímavými lidmi. Snažím se dělat svoji práci dobře a oni mi věří a to je úžasný pocit. To, co děláme, nám přináší mnohá přátelství a toho si moc vážíme.

A co vaše plány do budoucna?
Moře nám stále chybí a dovolená to nespasí. Chtěli bychom vlastní loď a žít část roku na moři s přáteli. Vždyť přece stále platí: „Navigare necesse est, vivere non est necesse.“ (Žít můžeme, ale plout musíme – pozn. red.)

MÍSTA, KTERÁ MÁM RÁD

Park na Řezáčově náměstí.
Mám ho rád, protože mi připomíná Dalmácii. Kameny okolo stromů evokují středozezemní styl, kde staleté olivovníky vyrůstají také z hromad kamení.

Pizzeria Puccellini v Tusarově ulici.
Je to oáza, kde najdete kus poctivé gastronomie a příjemný personál. Nikdy mne tu nezklamali a je to vždy zážitek. Také řešení interiéru je velmi zdařilé.

Vinotéka Vaše víno v ulici Pplk. Sochora.
Majitelé jsou opravdoví fandové a znalci českého a moravského vína. Prezентují i malá vinařství a vždy tu najdu pár skvostů např. od ČEBAVU. Zajímavá je i jejich vlastní produkce vín Rovenius.

FOTO: DANIELA DUŠKOVÁ